

Emelkedjete fel, ti örökkévaló ajtók!

Adventi.

Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakószai. Mert ő alapította azt a tengereken, és a folyókon megerősítette. Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a ki nem adja lelkét hiábavalóságra és nem esküszik meg családságra. Áldást nyer az Úrtól és igazságot az idvesség Istenétől. Ilyen az őt keresők nemzetsége, a Jákób nemzetsége, a kik a te orcádat keresik. Ti kapuk, emeljéte fel fejeiteket, és emelkedjete fel ti örökkévaló ajtók; hadd menjen be a dicsőség királya. Kicsoda ez a dicsőség királya? Az erős és hatalmas Úr, az erős hadakozó Úr. Ti kapuk, emeljéte fel fejeiteket és emelkedjete fel örökkévaló ajtók, hadd menjen be a dicsőség Királya! Kicsoda ez a dicsőség királya? A seregek Ura, ő a dicsőség királya! (24. Zsoltár).

„Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakószai!” Nem mond-e meg ez az íge mindent, amit hallanunk kell? Ha ezt az ígét igazán ki tudnánk mondani és meghallani, úgy hogy életre keljen a biblia szava, s elinduljon, hogy munkáját rajtunk megkezdhesse, vajjon nem volna-e ez segítség számunkra? Mit jelent ez az íge? Nem mást, mint azt, hogy úgy mondjuk és úgy hallgassuk, mint az igazság szavát, mint Isten szavát, a ki beszél hozzánk, — nem pedig úgy, mint valami kedves emberi beszédet.

Isten szavára vágyunk, mely nem pusztá emberi beszéd. Milyen sokszor vágyakozunk az igazi beszéd után szenvedésünk és szorongatottságaink között! Ha egy kicsit szívünkön hordozzuk napjaink szükségét és reménységét, azonnal rájövünk, hogy ilyen megváltó beszédre van szükségünk. Mert napjaink szükségé és reménysége éppen az, hogy ez a beszéd ma hiányzik és nem tudunk e nélkül élni. Az a tény is, hogy napjaink-

ban olyan sokan prófétáskodnak, s olyan sok mindent állítanak és annyian remélik, hogy náluk valamit találnak: ennek a keresésnek és kérdezésnek a jele. S minél nagyobb a szükség, minél jobban körülölel mindent a baj, minél jobban beborítja az egész földet, mint hatalmas özönvíz: a nyomorúság, mely elől senki sem menekülhet, minél kevesebb a sziget, hol a veszedelem nem fenyeget, s minél több bástya, melyet mi emelünk, omlik össze mint gyenge emberi tákolmány, annál inkább érezzük, hogy az egész földet átfogó és egyetlen szabadító szó csak az lehet, melyen kívül több nincsen: az *Isten szava*. Éppen ma látjuk igazán, hogy minden baj mennyire összefügg a másikkal. Hogy csupán egy munkanélküli családon segíthessünk, az kellene, hogy az európai gazdasági kérdést megoldjuk. A legkisebb baj egyuttal a legnagyobb is. A legkisebb bajnak, talán egy éhes gyermek sírásának is hatalmas és félelmetes neve van. Kis eszközökkel segíteni már nem lehet. Mindig és mindenben az egészről van szó. A segítség nevének is a leghatalmasabbnak kell lennie, ami egyszer csak létezik. A baj nap-nap után tovább terjed a földön. A nyomorúság földjének a neve már Európa. Lehet-e a segítségnek kisebb, csekélyebb neve, mint Istennek az Úrnak a neve? Az íge azt mondja: „az Úré a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakószai.” A nyomorúság és aki megszünteti a nyomorúságot, a föld és az ég, az ember és Isten egymáshoz kerülnek. Isten kinyújtja kezét és mondja: enyém a föld és annak minden baja! S ha Isten mondja, jelenthet-e ez mást: *én az Úr* segíték, megszabadítok, megkegyelmezek.

Ez a segítség! Segítségre várni azt jelenti, hogy amit Isten mond, az igaz és beteljesedik és ő nem csupán a levegőbe beszél, hanem beszéde csakugyan Isten ígéje. Van-e másra szükség, mint éppen erre az ígéretre, hogy az Úré a föld és annak lakószai s az Úr minden emberi esztelenség dacára megvalósítja akaratát? Ha bizonyosak volnánk ez ígéretben, nem volna-e meg mindenünk, ami szükséges ahhoz, hogy a bajból kivergődjünk? Nem volnánk-e bizonyosak a felől, hogy amíg az emberek saját akaratukat cselekszik, saját dicsőségüket keresik, bálványokat imádnak, azalatt Isten végzi a maga munkáját? Az Isten munkája abban áll, hogy kezét az emberre ráteszi, s amikor azok a saját akaratuk szerint cselekesznek, saját dicsőségüket keresik, az Isten akaratától akkor sem szabadulhatnak